

Universitetsbibliotekets 1. Afdeling

Monumentum ære perennius

Bør kun navnkundig bedrift besynges i vingede strofer?
 Feltslag med sejre og nederlag, øvrigheds bydende tale,
 sejrherrens hyldest, og væ! over ynkelig nidding og stymper?
 Daglig dont skal vi her til gammen for undrende samtid
 og til arbejdsomheds hæder oprejse et monument.

Hisset på Sump-Øen rejser sig, snildt i beton konstrueret,
 lærdommens kringlede hus, hvor bestandig der saves og hamres,
 thi der skal rummes end flere af centre og af institutter.
 Sidst af vort bibliotek er skåret adskillige alen;
 bøger fra morgenlandet nu pranger med sælsomme skrifttegn.
 Dog, deres vogtere er vore venner, og kommende tider
 vil vi til indbyrdes glæde og gavn henleve i venskab.
 Kunstnerne kommer og did, og til deres sindrige arbejde
 har man en del af vort spisekvarter afdelet med vægge.
 Det vil dog intet betyde, da intet kan findes at spise
 heller at drikke foruden det vand, der kommer af pumpen;
 spiseværterne har gjort fallit, og nu fås der ej mere
 boeufsteg og smørrebrød, bajerskøl, kaffe og anden slags mundgodt.
 Men som poeten har sagt: mod det ydre sig ruster det indre,
 lærdommens føde er stærk, fylder den end ikke maven.
 Læsningen sker ved det indvortes lys, thi elektriske pærer
 kan ej for armod på stedet leveres i passende mængde.
 Flid og begær efter viden selv armod ej helt kan udslukke;
 sommeren standser dog alt, thi dørene stænges i uger,
 bøgerne bliver, o skæbne! nedpakket i kasser og baller,
 alt medens gulvet befris for sit dække af skumle textiler,
 fulde af bogstøv og gadesnavs, og mens det varer, da standses
 stræbsomme ynglinges higen mod bøgernes visdom og indsigt.

Kanske de savner dem ikke, hvis blot på de stolte maskiner
 budskaber frem de kan kalde, såfremt apparatet er venligt
 og ej blot svarer bestandig: r tilde r tilde r tilde
 lig terminalen, som daglig med ordsalat trofast os nærer,
 når på fornuftigste vis vi stiller de klareste spørgsmål.

Sligt vil dog snart være endt, thi en kyndig og indsigtfuld gruppe laver med flid et projekt - og de hænges ej, såsom i Potu - formanden Tom, Anne-Mette og Jan, dertil Bodil og Filip tegner på hvidest papir de sindrigste boller og kasser, påkalder REX som et middel mod alle slags mangler og vanheld, REX, i hvis favn vi skal krystes og trøstes og moderniseres, Oldingen ser nu på ungdommens flid med de mildeste miner, tænker på pen og på blækhus, som kostede færre zechiner.

Bøgernes herlige borg i Klæd'bo-kvarteret det gamle fast står i grunden, men bliver dog hærget elendigt af syger; støvet, man siger, er det, der fremkalder hosten og nysen. Sugere købes for grundigt at fjerne det farlige utøj; et pulvis nobilis er det måske, men dog ingen sig vover op på de svimlende stiger at suge det bort med en slange, skuer i dybet ned og frygter at slå sig fordærvet, hvis æquilibrium mistes og håndtaget gysende slippes.

Som i den kronede bogsal, der bygtes af Christian den Fjerde, og som vi mindes i år med mangfoldig salut og trompeter, så mellem himmel og jord vi er udspændt hver time på døgnnet. Himlen foroven er grumset af støv og belyst af projekter, men i det lave vor daglige id er vor ædle forretning: skrifternes mængde vi køber og henter og bringer med jævnmod, låner vor hånd til at knække de bibliografiske nødder, trofast og rapt, som båret af versenes hastige fødder.

Andet vi har at formelde, siges vel bedre på prosa. Hvorfor i grunden dog det, når det lyster sig sproget af danse, dølge med syvfoldigt slør hverdagens nød og betryk?

Udenvælts fra kommer folk for at undres i bøgernes haller, en kantonal kommission for biblioteker i *Zürich*, af arkitekter en snes, som idelig drages til huset. Rasmus Kristian *Rask*, som fordem havde sit sæde hist på Trefoldigheds hus, delende pladsen med Thomsen, mindedes vi ved at vise adskillige skrifter og bøger, tohundredårige fynbo at mindes evigt med ære; bistand fik vi: vor tak til Marie *Bjerrum* den lærde! Modersmåls renhed var og for Karl *Kraus* det højeste gode; Østerrigs styresmænd sendte en udstilling værdig at skue, kaldende åndskæmper frem, der ellers så let bliver glemte. Dertil også på levende billeder så man den skarpe taler og skriver. Kontrært var dog vejret, og mange fik ikke set, hvad der næppe så snart kommer til staden igen.

Dermed vor sang er tilende og videre fremad vi haster.

Folkebevægelsen mod EF. Plakat. Erhvervet til Kort- og Billedafdelingen.